



Beklaagd van:

te

als eigenaars die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht hebben gegeven,

A/ Vanaf 12/06/2001 tot minstens de dag van de dagvaarding,

op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd of geweest zijnde

, eigendom van

, geboren te

op , arbeider en

, geboren te op

, zonder beroep,

samenwonende te

, ingevolge akte van aankoop bij notaris

in datum van 16/07/1974,

- een stacaravan met een oppervlakte van 8 m x 5 m en een hoogte van 2,40 m
- een overdekt houten terras, aangebouwd aan de voorzijde van voormelde stacaravan
- een berging in betonplaten, met een oppervlakte van 4 m x 2 m en een hoogte van 2,40 m
- een toegangsweg verhard met kiezel over een lengte van 48 m en een breedte van 3 m
- een omheining met prikkeldraad met houten tussenpalen en een ijzeren poort tussen twee pilasters in baksteen

te hebben in stand gehouden zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien art. 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd 22.10.1996, en thans art. 149 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

- de plaats te herstellen in de vorige toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te  
 op 16.10.2003, en  
 ambtshalve ingeschreven. Ontvangen : 81,51 euro.  
 De Bewaarder (get.)

\* \* \*

Gelet op de hogere beroepen ingesteld

- op 12 december 2003 door beklaagden tegen al de schikkingen
- op 24 december 2003 door het Openbaar Ministerie tegen alle schikkingen uitgezonderd deze betrekkelijk de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1 rechter op 9 december 2003 door de correctionele rechtbank van Hasselt, 13<sup>e</sup> kamer, dewelke als volgt heeft beslist:

Verbetert en vult de dagvaarding als volgt aan:

"Verdacht van te

vanaf 12 juni 2001 tot 6 oktober 2003 (bevel tot dagvaarding), een aantal constructies zonder stedenbouwkundige vergunning in stand te hebben gehouden."

Verklaart beklaagden schuldig aan deze feiten, zoals verbeterd en geactualiseerd qua tijdsbepaling.

Stelt vast dat er eveneens feiten werden gepleegd na 01.01.2002.

Veroordeelt beide beklaagden elk tot een geldboete van 150 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op 750 euro of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Verplicht de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden elk een bedrag te betalen

van 10 euro te verhogen met 40 opdecimen en alzo telkens gebracht op 50 euro.

Verwijst beklagden tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, in totaal voor hen beiden samen begroot op de som van 17,71 euro, doch niet inbegrepen de kosten van hypotheekinschrijving, welke eveneens door beklagde dienen gedragen te worden.

Legt aan de veroordeelden de verplichting op tot elk een betaling van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en dit conform het advies van de afdeling Natuur van 14 september 2001, hetgeen impliceert

- de verwijdering van de stacaravan,
- de verwijdering van het houten terras,
- de complete afbraak van de berging in betonplaten (inclusief de vloerplaten),
- het verwijderen van de kiezelverharding,
- het verwijderen van de omheining in draad, met houten tussenpalen, ijzeren poort en twee pilasters

en dit binnen een periode van DRIE MAANDEN nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de stedenbouwkundige inspecteur, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op de kosten van beklagden kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Veroordeelt beklagden daarenboven tot een dwangsom van 125 euro per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

\* \* \*

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. advocaat bij de balie van

Gelet op de door deze partijen neergelegde conclusie en stukken;

Overwegende dat de hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie, naar vorm en termijn regelmatig, ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de feiten van de tenlastelegging dienen geactualiseerd te worden aan de huidige wetgeving;

Dat bijgevolg de tenlastelegging dient gepreciseerd te worden door aanvulling met de woorden:

"de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003";

Dat beklaagden hiervan in kennis gesteld werden middels het kantschrift van de Procureur-generaal van 8 februari 2005 waarbij die precisering aan het dossier toegevoegd werd en dat zij zich hierop hebben kunnen verdedigen, de feiten, voorwerp van huidige strafvordering, daardoor niet gewijzigd zijnde;

Overwegende dat er in de inleidende dagvaarding alsmede in het vonnis waartegen hoger beroep verkeerdelijk vermeld staat bij de kadastrale beschrijving van de percelen het nummer en dat dit zijn moet

Dat het hier handelt om een pertinent materiële vergissing dewelke dient rechtgezet en dat partijen zich hierop hebben kunnen verdedigen ter terechtzitting van dit Hof van beroep d.d. 21

september 2005 en dat de feiten zelf die het voorwerp van het onderzoek uitgemaakt hebben, door deze verbetering niet worden gewijzigd;

Overwegende dat de eerste rechter om oordeelkundige redenen de datumbepaling der feiten heeft gepreciseerd en het Hof dit hier herneemt;

Overwegende dat, na verificatie en door partijen niet betwist, blijkt dat slechts een deel van de geïsoleerde percelen in natuurgebied liggen en dat de constructies alle gelegen zijn en in stand gehouden worden in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Dat de door de beklaagden in conclusie aangevoerde opmerkingen omtrent het verslag en het debat of er al dan niet sprake kan zijn van een biologisch waardevol gebied zonder verder belang zijn nu deze immers aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen;

Dat zowel een natuurgebied als een landschappelijk waardevol agrarisch gebied als zijnde een agrarisch gebied met bijzondere waarde dienen aangezien als ruimtelijk kwetsbare gebieden in de zin van artikel 146 in fine van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (zoals gewijzigd) en de beweringen van de beklaagden in conclusies desbetreffend niet van aard zijn anders te moeten oordelen;

Dat het legaliteitsbeginsel door voormelde vaststelling niet geschonden is; dat noch een ministeriële commentaar met betrekking tot de regelgeving in zake van zonevreemde gebouwen noch de coëfficiëntenberekening in zake van meerwaarde daaraan enige afbreuk doen; dat de omschrijving "landschappelijk waardevol" een concretisering uitmaakt van het begrip "bijzonder"; dat de feitenrechter niet de opportuniteit van de door de overheid gehanteerde zoneringen te beoordelen heeft;

Overwegende verder dat, blijkend uit de stukken, de geïsoleerde constructies met name de stacaravan, het overdekt houten terras, de berging in betonplaten, de verharde toegangsweg en de omheining, alle vergunningsplichtige werken zijn en waarvoor geen vergunning voorligt;

Dat geen vergunning kan afgeleid worden uit het feitelijk gemeentelijk optreden al die jaren terwijl het getuigschrift van de burgemeester van van 9/12/70 dat hij geen bezwaar heeft dat

ene in het gehucht  
een vijver aanlegt al evenmin als dusdanig kan  
gelden, temeer gelet op het bestaan en gekend zijn  
van hierna vermeld vonnis tot afbraak; dat  
bovendien de vijver niet het voorwerp uitmaakt van  
huidige strafvordering;

Overwegende derhalve dat voor de wederrechtelijke  
instandhouding van voormelde werken de  
strafsanctie nog steeds geldt;

Overwegende dat er geen aanleiding bestaat om de  
behandeling van het dossier nog uit te stellen om  
welke reden dan ook en dat het ambt van het  
Openbaar Ministerie blijkbaar en op basis van het  
voorliggende dossier zijn vordering alsmede de  
herstelvordering, kon formuleren en heeft  
geformuleerd; dat het verslag van de vrouwens  
aan de stedenbouwkundig inspecteur meegedeeld  
werd;

Overwegende dat de beklaagden niet ernstig kunnen  
voorhouden te zijn misleid nu uit hun notariële  
akte van aankoop van 16 juli 1974 blijkt dat er  
reeds een vonnis geveld was door de Correctionele  
rechtbank van Hasselt van 14 december 1970 met  
betrekking tot de aanleg van de vijver en de bouw  
van de bergplaats en waarvan de afbraak  
rechterlijk werd bevolen en van welk vonnis  
melding gemaakt werd in de verkoopvoorwaarden  
waarbij de kopers (beklaagden) verklaarden  
volledig op de hoogte te zijn, ook van de gevolgen  
daarvan en de notaris en de verkopers te ontslaan  
van elke verantwoordelijkheid desbetreffend;

Dat verder de bewering dat soortgelijke bouwwerken  
in de onmiddellijke omgeving ongemoeid gelaten  
worden te dezen irrelevant is en aan het strafbaar  
karakter van de gedragingen van de beklaagden  
niets afdoet;

Overwegende derhalve dat de schuld van de  
beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten  
zoals gepreciseerd, geactualiseerd en verbeterd,  
bewezen is gebleven na hernieuwd onderzoek door  
het Hof ter terechtzitting en aan de hand van de  
stukken waarop het Hof vermag acht te slaan;

Overwegende dat rekening houdend met de persoon  
van elk van de beide beklaagden, hun blanco  
strafregister, de omstandigheden en relatieve  
ernst van de feiten, ieder van de beide beklaagden  
dient bestraft met een geldboete van 100 euro te  
vermeerderen met 40 opdecimen en aldus gebracht  
op 500 euro of een vervangende gevangenisstraf van  
30 dagen; dat de duur van de vervangende

gevangenisstraf aangepast is aan de omvang van de geldboete;

Overwegende dat, gelet op de aard, de omvang en de bijzondere ernst van de feiten en mede om reden dat niet aangetoond wordt dat hun declassering zou bevorderd worden door het uitspreken van een straf en de effectieve tenuitvoerlegging ervan, niet wordt ingegaan op het verzoek van de beklaagden om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te bevelen noch om uitstel van de tenuitvoerlegging ervan te gelasten, temeer nu zulks niet van aard zou zijn om hen het zwaarwichtige karakter van de feiten en het maatschappelijk belang ervan voor hun medeburgers duidelijk te maken;

Overwegende dat nu de feiten bewezen zijn dient ingegaan op de herstellvordering van de thans stedenbouwkundig inspecteur zoals uitvoerig gemotiveerd in diens vordering tot herstel;

Dat het rechterlijk bevel zoals blijkt uit het voormelde vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt duidelijk gekoppeld was aan andere strafrechtelijke feiten en er derhalve geen sprake kan zijn van een non bis in idem; dat de vijver geen voorwerp uitmaakt van huidig debat;

Dat de vraag of er voorheen al dan niet een gedwongen uitvoering van het vonnis nagestreefd werd, te dezen niet dienend is en alleszins geen afbreuk doet aan het feit dat thans en gekoppeld aan de te dezen aangenomen feiten een herstellvordering wordt bevolen;

Overwegende dat deze herstellvordering zowel intern als extern wettig is en op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van het door de beklaagden gepleegde misdrijf;

Dat het niet de rechter is die de aard van de herstelmaatregel bepaalt (doch wel de bevoegde overheid) noch heeft deze te oordelen over de opportuniteit ervan;

Dat de herstellvordering te dezen steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is, integendeel terwijl er evenmin een schending is van artikel 159 G.W.;

Overwegende dat de regelgeving met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid - met inbegrip van de adviesregeling - nog niet van kracht is nu



er nog geen huishoudelijk reglement van die raad bestaat;

Overwegende dat het herstel in de oorspronkelijke staat te dezen inhoudt het verwijderen van de stacaravan met een oppervlakte van 8m x 5m en een hoogte van 2,40m en van het houten terras aan de voorzijde van vermelde caravan met een oppervlakte van ca. 8m x 2m, de complete sloping inclusief vloerplaat van de berging in betonplaten met een oppervlakte van ca. 4m x 2m en een hoogte van ca. 2,40m, het verwijderen van de kiezelverharding dienstig als toegangsweg over een lengte van ca. 48m en een breedte van ca. 3m alsook het verwijderen van de omheining in prikkeldraad met houten tussenpanelen en van de ijzeren poort tussen twee pilasters;

Overwegende dat de termijn voor het herstel dient te worden bepaald op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Overwegende dat het gepast is, zoals de eerste rechter terecht besliste, om een dwangsom op te leggen en dat het bedrag ervan dient bepaald op 125,00 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

**OM DEZE REDENEN:**

**HET HOF,**

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van

het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003

- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 4 van de wet van 26 juni 2000
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001
- 1385bis gerechtelijk wetboek

Ontvangt de hogere beroepen;

Verbeterd, preciseert en actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals hierboven aangegeven (pagina's 5-6);

Bevestigt het bestreden vonnis in zo verre het de beide beklaagden schuldig verklaart aan de hen ten laste gelegde feiten zoals verbeterd, gepreciseerd en geactualiseerd;

Voor het overige wijzigend,

Veroordeelt ieder van de beide beklaagden tot een geldboete van HONDERD EURO te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op VIJFHONDERD EURO of een vervangende gevangenisstraf van DERTIG DAGEN;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2002 doch niet na 29 februari 2004;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke

gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van TIEN EURO, verhoogd met 45 opdecieimen en alzo gebracht op VIJFENVIJFTIG EURO;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

Beveelt beklaagden de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert het verwijderen van de stacaravan met een oppervlakte van 8m x 5m en een hoogte van 2,40m en van het houten terras aan de voorzijde van vermelde caravan met een oppervlakte van ca. 8m x 2m, de complete slooping inclusief vloerplaat van de berging in betonplaten met een oppervlakte van ca. 4m x 2m en een hoogte van ca. 2,40m, het verwijderen van de kiezelverharding dienstig als toegangsweg over een lengte van ca. 48m en een breedte van ca. 3m alsook het verwijderen van de omheining in prikkeldraad met houten tussenpanelen en van de ijzeren poort tussen twee pilasters binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen EEN jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beide beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Laat de kosten van het hoger beroep van het  
Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de overige  
kosten in beide aanleggen, deze voorgeschoten door  
de openbare partij begroot op 190,25 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare  
terechtzing van de TWAALFDE kamer van het HOF  
VAN BEROEP te ANTWERPEN op  
ZESTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier